

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Apostlerne sad i Jerusalem

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Apostlerne sad i Jerusalem", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole*. - 1946, 1944-1964, s. 263. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid96446/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

No. 92.

Synges som: Abraham sad i Mamre-Lund; eller paa egen Melodi af
L. M. Lindeman.

- 1 Apostlerne sad i Jerusalem
Og bød paa Herrens Time,
For Øren da brat det ringed dem,
Som tusinde Klokker kime.
- 2 Det rørde dem alle saa underlig,
Det var ikke før oplevet,
Der taltes om dem i Himmerig,
Der blev deres Navne skrevet.
- 3 Der taltes om dem, som Livets Ord
Nu skulde med Kraft forkynde,
Om Himmel-Glæden ved Herrens Bord,
Som skulde paa Jord begynde.
- 4 Gud-Fader, Han sagde: er det ei Nok
Til Fred og Fryd dernede,
Jeg sender din Kirke en Engleflok
At synge med Folk og bedel
- 5 Vor Frelser, Han svared: Du veed det bedst,
Hvorfor jeg paa Korset døde,
Det var for en glædelig Pindsefest,
Saa Hjerter og Tunger gløde!
- 6 Gud-Fader, Han sagde: velan, min Søn!
Skal Hjertet for Himlen brænde,
Livsaanden, som luer hos os iløn,
Maa Ilden paa Jord optænde;
- 7 Den Aand, som nu kun er min og din,
Vi maae da med Smaafolk dele,

- Og skænke dem lidt af den søde Vin,
Som fryder os i det Hele!
- 8 Da hørdes paa Sion der Sus og Brus,
Det bølgede som et Lagen,
Med Kraft fra det Høie det lave Huus
Opfyldtes paa Pindsedagen!
- 9 Da saaes der Tunger som Ild og Glød,
Guds Venner de fløi i Munden,
Paa alle Folks Tunger Guds Ord gienlød,
Mangfoldig, men eens i Grunden.
- 10 Saa tændtes paa Jorden det Lys fra Gud,
Der haver som Solen straalet,
Hvor levende Røster Guds Julebud
Forkyndte paa Modersmaalet.
- 11 Og har vi til nu paa det store Ord
Som Børnene smaa kun stammet,
Af Himmelens Ild, som kom til Jord,
Vi har dog en Gnist annammet.
- 12 Den Gnist, den ulmer hos os endnu,
Opblusser og i Guds Time,
Saa gladelig rinder det os ihu,
At Himmerigs Klokker kime!

No. 93.

*Mel. Kommet, Sjæle dyrekjæbte, af J. P. E. Hartmann;
eller egen Melodi af C. Balle.*

- 1 Var I ikke Galilæer!
Kaldte Eder Farisæer
Ei med Haan ulærde Mænd,
I som bragte først paa Tale